

“Ik wou graag eens met maskers en kothurnen werken”

Jürgen Gosch, het Oostduitse theater is lange tijd bepaald geweest door Brecht. Bent u daar nog door beïnvloed?

“Ik ben te laat geboren om er nog echt door beïnvloed te zijn. Als veertienjarige heb ik nog wel werk van het Berliner Ensemble gezien, maar toen ik zelf aan het theater ging werken, waren dat slechts herinneringen. Als er al een invloed op mijn werk zou zijn, dan erg indirect. Zelf ben ik drie of vier jaar acteur geweest, en geleidelijk is mijn belangstelling voor regiewerk gegroeid. Ik had toen alleen theater uit mijn eigen land gezien. En dat is zelfs te veel gezegd: ik had gezien wat er in Berlijn te zien was.”

Waarom bent u naar het Westen gekomen?

“Ik had bepaalde moeilijkheden met de culturele bureaucratie, tussen ons bestonden verschillende zienswijzen op esthetisch gebied. Die liepen natuurlijk parallel met maatschappelijke opvattingen. Maar dat was niet erg dramatisch. Op dat ogenblik kreeg ik aanbiedingen uit het Westen, en daar ben ik dan op ingegaan. Het was zeker geen ideologische beslissing. Als ik opnieuw in de D.D.R. zou kunnen werken, zou me dat verheugen. Nu is er een bijkomende moeilijkheid, omdat ik een burger van de Bondsrepubliek geworden ben. Maar dat is louter een technische kwestie.”

Zijn er grote verschillen tussen het theaterleven in Oost en West?

“Er zijn natuurlijk verschillen, maar het wonderlijke is dat het in de eerste plaats om Duitsland gaat, zodat er ook grote overeenkomsten bestaan – of dat nu een vreselijk of verheugend feit is, laat ik in het midden.”

In de D.D.R. heeft u hedendaagse stukken geregisseerd, maar in West-Duitsland doet u dat niet meer, waarom?

“In de D.D.R. voelde ik een directe confrontatie met de maatschappij. Dat bewoog me om

Jürgen Gosch en Wolfgang Wiens – Foto Pol Bolsius

nieuwe stukken te spelen. In de Bondsrepubliek heerst er een veel groter gevoel van verzoening met het systeem. Het is hier zoveel gemakkelijker. Er bestaan in de Bondsrepubliek zeker even grote spanningen, maar ze zijn minder voelbaar. Ik heb dan ook niet veel zin om nieuwe stukken op de planken te brengen.”

Waar schieten die nieuwe stukken tekort?

“Formeel zijn ze niet boeiend genoeg. Mij staat een andere theatervorm voor. Mijn belangstelling om *Oidipoes* te spelen b.v., ging uit van een zuiver theatraal probleem. Men meet zich

met zo'n tekst. Ik moet er zwaar aan werken, me echt afpeigeren. De huidige auteurs dagen me niet uit. Maar misschien ligt het aan mij, en moet ik er onbekommerd op af gaan.”

Stukken van Botho Strauss zijn formeel gezien te weinig boeiend.

“De manier waarop Botho Strauss over de wereld nadenkt en de vorm die hij daarbij gebruikt, liggen me niet. Het gaat in feite om een soort van vertalen: hoe wordt het leven naar toneel vertaald. Bij Strauss voel ik alleen scepticisme van mijn kant.”